

αριθμητῶν κακῶν, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, προξενθέντων ὑπὸ τῆς ἀτυνέτου τυχῆς λέξεως, «λέγεται». Ὅποταν δ' ἡ λέξις αὕτη προφέρεται ὑπὸ μίσους καὶ ἐκδικήσεως... τότε προέρχονται αἱ ἄτιμοι συκοφαντίαι, αἱ ἡ μὲν κοινὴ σσενείδῃσι περιφρονεῖ, ὁ δὲ νόμος κατὰδικῶν καὶ τιμωρεῖ.

Πολλάκις ὅμως, ἡ ἐπιπολιχίτης, ἡ ἀπερίσκεπτος συνδιχλεύς, διασπείρει τὸ δηλητήριον τοῦτο ἄνευ κακοβούλου προθέσεως.

Ἐπαναλαμβάνομεν μὲ ἀδικφορίαν τὰ παρατράγωδα, τὰ ὅποια ἄλλοι ἀδικφόρως εἶπον... Οὕτως ἡ ἠθικὴ γὰγγράιναι αὐξάνει, χωρὶς νὰ δύναιται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πηγὴν τοῦ κακοῦ· διότι ὀλίγοι οἱ διανοούμενοι ν' ἀνδράμωσι μέχρι τῆς πηγῆς τῶν ψευδισμῶν τούτων· καὶ οἱ δυστυχεῖς, οἱ προσβληθέντες ὑπὸ τῶν βελῶν τῆς ἀτίμου συκοφαντίας, φέρονται κατὰ κρημνὸν ἐν πάσῃ ἀγνοίᾳ.

Ἰδοὺ τί ὁ σοφὸς, ὁ συνετὸς καὶ ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λητμονῇ.

Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁ μὴ ἔχων ἐχθρούς. Κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην, θὰ μὲ δυσπρόσεται τὰ μέγιστα, ἐν ἧμιν ἑλλειπῆς τοιούτων, διότι καὶ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελοῦμεθα.

Ἀλλ' ἂς προσέξωμεν μὴ ἕνεκα τῆς κακοποιῆς ταύτης λέξεως γινώμεθα ἐχθροὶ ἀνθρώπων, οὓς δὲν γνωρίζομεν· μὴ ἀμαυρῶμεν ἀρετὰς πολλάκις ἀληθεῖς, προτερήματα ἀξιοπρεπῆ, ὑπολήψεις τιμίας· μὴ γινώμεθα, ἕνεκεν ἀκηδίας, ἀξιοκατάκριτος ἡχὼ λόγων ἐπιβλαβῶν, ἐνὶ λόγῳ, μὴ γινώμεθα δωρεὰν συκοφάνται, ἐνῶ οὐδὲλως ἐπιθυμοῦμεν νὰ κατασταθῶμεν τοιοῦτοι.

Βραῦλα τῇ 20 Φεβρουαρίου 1863.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩ. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥ.

ΙΒΙΣΚΟΣ Ο ΕΝΥΔΡΟΣ.

(*Hibiscus aquaticus*. [Decand.])

H. aquaticus caule simplici, foliis ovatoacutis dentalis subtrilobis, peduncolis terminalibus, basi foliolo instructis et articulatis. (Nob.)

Οἱ καυλοὶ τοῦ φυτοῦ τούτου τοῦ ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ καὶ ἐν τισὶ τῶν ἡμετέρων μερῶν αὐτοφυῶς βλαστάνοντος φθάνουσιν εἰς ὕψος μέχρι δύο γαλλικῶν μέτρων. Εἶναι φυτὸν ἐτήσιον, χρώματος βαθυπρασίνου, κατὰ δὲ τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων προσβαλλόμενον χρώματος ἐρυθροῦ. Ἐρυθροῦ ὡσαύτως χρώματός εἰσι καὶ οἱ μίσχοι καὶ τὰ νεῦρα τῶν φύλλων, αὐτὸ μόνον κατὰ τὸ χρῶμα ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σχῆμα διαφέρουσι τῶν φύλλων τοῦ

Ῥοδοειδοῦς Ἰβίσκου, περὶ οὗ διεπραγματεύθημεν ἐν τῇ Γεωργικῇ ἐφημερίδι. Ὁ ἐξωτερικὸς τοῦ φυτοῦ τούτου κάλυξ σύγκειται ἐκ 13 μέχρι 15 τμημάτων, στενῶν τε καὶ ὀξέων, ὁ δὲ ἐσωτερικὸς, ὁ καὶ μικρότερος τοῦ πρώτου, σύγκειται ἐκ πέντε λοβῶν, καὶ ἔχει τὴν κορυφὴν ἀνοικτὴν. Ἡ στεφάνη εἶναι χρώματος λευκοῦ πρὸς δὲ τὴν βάσιν πορφυρόχρους· εἶναι προσέτι ἀνοικτὴ ἐν εἴδει κώδωνος μὲ πέταλα ἀμβλέα καὶ ἀνωμάλως πῶς διηρημένα. Ὁ στύλος ἀνυψοῦται διαιρούμενος εἰς πέντε μέρη. Οἱ δὲ στήμονές εἰσιν ἐν εἴδῃ σφαιρῶν συντεθλιμμένων καὶ κατὰ τὸ χρῶμα λευκοῦπόξανθοι. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φυτὸν ἀνθεῖ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καθ' ἣν καὶ ὁ Ῥοδοειδὴς Ἰβίσκος, μεθ' οὗ ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα. Τὰ δὲ ὠραία αὐτοῦ ἄνθη, ὡς καὶ τὰ τοῦ Ῥοδοειδοῦς μεταχειρίζονται οἱ ἱατροὶ ὡς μαλακτικὰ φάρμακα.

Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΠΟΡΚΕΡΑΔ.

« Ἔστι δίκης ὀφθαλμοῦ δὲ τὰ πάνθ' ὄρε, » κατὰ τὸν ὅτε μὲν πεζὸν, ὅτε δὲ καβάλλῃν τοῦ Πηγᾶτου ἀπόγονον ἀναβάνοντα συγγραφεὰ τῆς « Ἀοράτου φωνῆς. » (1) Διὰ τοῦτο ἀφωρίσθησαν οὐ μόνον πάντες οἱ συμετασχόντες εἰς τὴν διαρκυγὴν τῶν ἀποθηκῶν τοῦ στρατοῦ, εἰθ' ἐκουσίως, εἰτ' ἀκουσίως, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκ τῶν κλοπιμαίων ἀγοράσαντες ἢ μὴ καταγγέλλοντες τοὺς κατέχοντες αὐτὰ φίλους των. « Σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας κακῆ » κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφεὰ τὸν ἀλάνθαστα ἀρεκδότου, ὡς μὴ ὠφελε, ποιητοῦ ἔπη ἀπαγγέλλοντα Ὅστιν, γράφαντα ταῦτα χθὲς καὶ πάλιν αὔριον καὶ ἑσπεῖ μελετῶντα καὶ γράφοντα τὰ ἴδια πρὸς κοινὸν ὄφελος καὶ τέρψιν, ψάλλοντα δὲ ταῦτα εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτὴ εἰς σὲ καὶ σὺ (τὰ ψάλλεις) εἰς τὴν ἱστορίαν... καὶ εἰς τὸ σύγγραμμά του.

Καὶ ἡ σταύρωσις Σωτῆρος ἦτον θέλημα θεοῦ

Νὰ προέλθῃ ἀπ' ἐὼν Ἰοῦδα γιὰ τὰ κρίματα λαοῦ.

Ἀλλ' εἰπὲς ἡμῖν, ὦ Οὐτίς, πῶς ὑπάρχει ὁ ὀφθαλμοῦ ἐκεῖνος τῆς δίκης ἀφ' οὗ σὺ αὐτὸς τὸν ἐξώρυξες μεθύσας τὸν Κύκλωπα;

πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἴσεν ἀθρμὴ γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δὲ οἱ πυρὶ ρίζαι. (2)

Πρὸ μηνὸς ὁμιλοῦντες περὶ φυλακῶν ὠκτείρομεν τὴν τῶν ἡμετέρων ἀθλιότητα· ἀλλὰ καὶ τὸ ἄκρον

(1) Ἡ ἀοράτου φωνή. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Δ. Δράκου. 1863.

(2) Ὀδυσσεύς I, 389—390.